

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság **felperesnek, I.r.** és az ugyanilyen székhelyű **III.r.**, valamint a személyesen eljáró **II.r. alperesek** ellen **kártérítés megfizetése** iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság előtt 5.P.20.374/2009. szám alatt indult és másodfokon a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.565/2009/6. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az I.r. alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. március 23-án megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.565/2009/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A III.r. alperes, mint megbízó - melynek egyetlen tagja az I.r. alperes - az I.r. alperes képviseletében eljárva önálló kereskedelmi-ügynöki szerződést kötött a II.r. alperessel, mint megbízottal. A II.r. alperes 2007-ben már a F Sz B elnevezésű, nyolc szintből álló ügynöki hálózat VI. szintjén állt, 2007. április 17-től „üzleti igazgató” besorolású ügynök volt.

A felperes végleges keresetében a II.r. alperest, vagy az I.r. alperessel egyetemlegesen, vagy a III.r. alperessel egyetemlegesen kérte kötelezni 6 millió Ft tőke és ennek 2007. szeptember 11-től járó kamatai megfizetésére. Előadása szerint unokatestvére, a II.r. alperes beosztottjaként dolgozó K É hívta fel a figyelmét az I.r. alperes dolgozói és azok hozzátartozói által igénybe vehető kedvező betételehelyezési lehetőségekre, majd e befektetési lehetőség részleteiről a II.r. alperestől, annak lakásán kapott tájékoztatást. A megbeszéltek alapján 2007. szeptember 10-én élettársával együtt megjelent az I.r. alperes d-i hivatalos

irodahelyiségében és ott az I.r. alperes képviselőjében eljáró II.r. alperesnek 6 millió Ft-ot, - mely összegből 2 millió Ft élettársának, G B-nek a pénze volt - átadott, a II. r. alperes pedig 2008. január 20-ig ígérte 6 millió Ft és ennek 27 %-os ügyleti kamata visszafizetését. A befizetésről a II.r. alperes bevételi pénztárbizonylatot állított ki és azt ígérte, hogy a kötvényt pótlólag, K É-n keresztül juttatja el részére. Elmaradt azonban mind a kötvény átadása, mind a 6 millió Ft és járulékai kifizetése.

A felperes az I.r. és III.r. alperesekkel szembeni keresetét a Ptk. 339. § (1) bekezdésére, 348. § (1) bekezdésére, 350. §-ának (1) és (2) bekezdésére, valamint 360. §-ának (1) bekezdésére alapította, a II.r. alperessel szembeni kártérítési igényének jogalapjaként pedig a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdését jelölte meg.

Valamennyi alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság 16. sorszámú ítéletével az I.r. alperest kötelezte 6 millió Ft tőke és ennek 2007. szeptember 11-től járó kamatai megfizetésére, a felperes ezt meghaladó keresetét pedig elutasította.

Az elsőfokú bíróság szerint a felperes folyószámla kivonatokkal, valamint K É és G B - élettársa - tanúvallomásával megfelelően valószínűsítette, hogy 6 millió Ft-ot a II.r. alperesnek átadott. E tanúvallomások valóságtartalma nem kérdőjelezhető meg sem a felperessel fennálló hozzátartozói viszonyuk, sem érdekeltységük miatt.

Kifejtette, hogy a lakástakarék-pénztárakról szóló 1996. évi CXIII. törvény (Ltp.tv.) 5. §-ának (4) bekezdése kimentési és mérlegelési lehetőség nélkül mondja ki, hogy az ügynök megbízotti minőségében való károkozásáért a lakástakarék-pénztár a felelős, a bírói gyakorlat szerint pedig állandó jellegű megbízás esetében a megbízó akkor is felel a megbízott által okozott kárért, ha a megbízott a megbízás kereteit ugyan túllépte, de a károkozásra a megbízás adott lehetőséget. A perbeni esetben a II.r. alperes nem vitásan az I.r. alperessel fennálló jogviszonyát és magas szervezeti beosztását kihasználva kínált a felperesnek befektetési lehetőséget és vett át tőle 6 millió Ft-ot. Álláspontja szerint az Ltp. 5. § (4) bekezdése alapján az alperesek közül kizárólag az I.r. alperest terheli helytállási kötelezettség, az egyetemleges kártérítési felelősséget megállapítani nem lehet.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásakor - mivel az ügylet során befektetői pozícióban kizárólag a felperes lépett fel - nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes által átadott 6 millió Ft egy része a felperes élettársának pénze volt.

Az első fokú ítélet szerint az I.r. alperes nem bizonyította, hogy a kár bekövetkeztében a felperes maga is felróhatóan közrehatott volna. A felróható közrehatás megállapításához önmagában a kínált kamat magas mértéke - melynek hiányában az ügylet létre sem jött volna - nem elegendő. A felperes számára nem lehetett kétséges, hogy a II.r. alperes képviseleti joga fennáll, életszerűtlen lett volna részéről a képviseleti jog mértékének firtatása, arról pedig nem kellett tudnia, hogy az I.r. alperes arcképes, a képviseleti jog mértékét is feltüntető igazolvánnyal látta el a II.r. alperest. Figyelemmel arra, hogy az ügyletre a felperessel rokoni kapcsolatban álló és a II.r. alperes beosztottjaként dolgozó K É közbenjárása alapján került sor, a befektetési konstrukció pedig bennfentes jellegű volt, nincs jelentősége annak sem, hogy a felperes és a II.r. alperes első találkozására a II.r. alperes lakásán került sor. Az sem róható fel a felperesnek, hogy a 6 millió Ft-ot mindössze egy pénztárbizonylat kiállítása ellenében adta át a II.r. alperesnek, mert a II.r. alperes tanuk jelenlétében kilátásba helyezte további okirat kiállítását és megküldését. Az pedig lényegtelen a felperes tudattartalmának megítélése szempontjából, hogy K É tanúvallomása és a II.r. alperes előadása között ellentmondás állt fenn atekintetben, hogy K É mennyiben volt tisztában a perbeni befektetési konstrukció nem létező voltával. A pénz átadására utcai irodaház IV. emeletén lévő irodahelyiségben került sor, melyet joggal tekinthetett, külső megjelenése alapján a felperes az I.r. alperes hivatalos helyiségének. Azt pedig, hogy a felperes az I.r. alperest megtévesztve együttműködött a II.r. alperessel és valójában tisztában volt azzal, hogy nem jogosult saját személyében részt venni a perbeni befektetési konstrukcióban, a per adatai nem bizonyítják.

Az I.r. alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az első fokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét részben megváltoztatta és az I.r. alperest terhelő marasztalás tőkeösszegét 5.500.000 Ft-ra leszállította.

A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helyesen alkalmazta döntése meghozatalakor az Ltp. 5. § (4) bekezdését és helyesen vette figyelembe a Ptk. 350. § (2) bekezdésének alkalmazása körében kialakult következetes ítélkezési gyakorlatot is.

A jogerős ítélet szerint a felperes terhére nem lehet megállapítani, hogy tudatosan kívánt volna igénybe venni őt meg nem illető befektetési lehetőséget. A felperes állítása szerint a II.r. alperestől olyan tájékoztatást kapott, hogy K É unokatestvéreként az ajánlott befektetési lehetőség megilleti. Ezt az állítást K É tanúvallomása megerősítette, a II.r. alperes nem cáfolta, az I.r. alperes pedig ennek ellenkezőjét nem bizonyította. Önmagában a magas hozam sem alapozza meg a felperes felróható közrehatását. A szerződés megkötésének folyamatában egyetlen olyan

körülmény sem merült fel, amely miatt a felperestől nagyobb gondosság lett volna elvárható.

Ugyanakkor a jogerős ítélet szerint a felperesnek tudnia kellett azt, hogy az élettársától átvett 2 millió Ft tekintetében a befektetést hozzátartozói kapcsolat nem alapozza meg. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a felperes közrehatását az élettársa által rendelkezésre bocsátott 2 millió Ft átadása miatti kár 25 %-ában megállapította és erre tekintettel döntött az első fokú ítélet részbeni megváltoztatásáról.

Az I.r. alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és vagy a kereset teljes terjedelmű elutasítását, vagy az I.r. alperest terhelő marasztalási tőkeösszeg legalább 3 m Ft-ra való mérséklését kérte. Előadása szerint a jogerős ítélet sérti a Ptk. következő rendelkezéseit: 339. §, 348. § (1) bekezdés, 350. § (1) és (2) bekezdés, 4. § (1) és (4) bekezdés, 340. §. Sérti a jogerős ítélet a Pp. következő rendelkezéseit is: Pp. 3. § (3) bekezdés, 141. § (2) és (6) bekezdés, 163. §, 199. §, 206. § (1) és (3) bekezdés. Emellett a jogerős ítélet az Ltp. 5. § (4) bekezdésébe és az önálló kereskedelmi, ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény (Ütv.) 3. § (2) bekezdésébe ütközik. Felülvizsgálati kérelmét a következőkkel indokolta:

A felperes nem bizonyította a károkozó magatartást, nem bizonyította kárát és az okozati összefüggés fennállását sem. A perben nem nyert bizonyítást, hogy a II.r. alperes megbízotti minőségben okozott volna kárt a felperesnek, illetőleg, hogy megbízása adott volna lehetőséget a károkozásra. A bevételi pénztárbizonylat - melyet a II.r. alperes egyéni vállalkozóként, saját nevében állított ki és melyen az I.r. alperes cégneve semmilyen formában nem szerepel - sem bizonyítja, hogy a II.r. alperes az I.r. alperes ügynökeként, megbízottjaként vett volna át pénzt a felperestől, sőt nem bizonyítja még a pénz átadását sem. Nem volt alkalmas a kártérítési felelősség fennállásának bizonyítására G B és K É tanúvallomása, illetve a II.r. alperes perbeni előadása sem. G B érdekelt volt abban, hogy az I.r. alperes mint fizetőképés pénzügyi marasztalására sor kerüljön. K É azért volt érdekelt az I.r. alperes, vagy a III.r. alperes marasztalásában, hogy ne sérüljön a felperessel fennálló rokoni kapcsolata és a felperes vele szemben, mint a befektetési ügyletben aktív közreműködést tanúsító személlyel szemben ne lépjen fel. Nem értékelhető bizonyítékként a II.r. alperes előadása sem, aki ellen büntető eljárás van folyamatban, és elemi érdeke fűződik ahhoz, hogy az általa okozott kár megtérüljön. A bizonyítékok helyes mérlegelése mellett a felperes keresetét el kellett volna utasítani.

Az Ltp.tv. 5. § (4) bekezdése szerint a lakástakarék-pénztár ügynökéért való felelősséget csak az ügynök megbízotti minőségében való károkozása váltja ki, a megállapított tényállás szerint pedig

az állítólagos károkozásra nem a megbízás keretei között, hanem a megbízás kereteinek túllépésével került sor. Az Ltp.tv. 5. § (4) bekezdése a Ptk. 350. § (2) bekezdéséhez képest speciális szabálynak tekintendő, ezért a „lex speciális derogát lege generále” elvre figyelemmel az I.r. alperes marasztalására a Ptk. 350. § (2) bekezdése alapján nem kerülhet sor. Az Ltp.tv. rendelkezései szerint viszont a megbízó nem felelős a megbízott által a megbízás kereteinek túllépésével okozott kárért. Ezt erősíti meg az Ütv. 3. § (2) bekezdéséhez fűzött miniszteri indoklás, mely szerint a képviseleti jogkörét rosszhiszeműen túllépő kereskedelmi ügynök teljes kártérítésre köteles a harmadik fél károsult hiányába. A vagylagos kereset előterjesztése önmagában kizárja a Ptk. 350. (2) bekezdésének alkalmazhatóságát. Amennyiben ugyanis a felperes ügyleti akarata átfogta volna a II.r. alperes megbízotti minőségét, azaz, ha a pénz átadására a II.r. alperes megbízotti minőségére tekintettel került volna sor, akkor a felperesnek határozott elképzelése lett volna arról, hogy a II.r. alperes kinek a megbízásából járt el és nem perelt volna egyidejűleg vagylagosan két potenciális megbízót.

A bíróság által hivatkozott EBH.2006/1406., illetve a BH.2007/7. szám alatt közzétett jogesetek lényeges tényállási elemei eltérnek a perbeni ügy tényállásától. E jogesetek szerint a felperes, mint ügyfél és az alperes, mint biztosító között fennálló jogviszony keretén belül volt módja a kirendeltség vezetőnek arra, hogy az ügyfelet megtévesztve kárt okozzon. Ugyanez volt a helyzet a BH.2004/109. számú jogeset tekintetében is, a kárt okozó megbízott ott is a felperes és az alperes között fennálló létező jogviszony keretein belül járt el, túllépve saját, alperessel fennálló jogviszonyának kereteit.

Önmagában az a körülmény, hogy az I.r. és II.r. alperesek között megbízási jogviszony állt fenn, nem bizonyítja a II.r. alperes megbízottkénti károkozását. A felperes nem az I.r. alperessel, hanem a II.r. alperessel, mint egyéni vállalkozóval vette fel saját rokonán keresztül a kapcsolatot, a II.r. alperes magánlakásában. Nem az I.r. alperessel kívánt jogviszonyba kerülni, célja az volt, hogy a II.r. alperes olyan befektetésbe tegye be a pénzt, amely a piacon el nem érhető hozamot biztosít, tehát az I.r. alperes személyének a felperes befektetése szempontjából nem volt jelentősége. A felperes a II.r. alperes, mint egyéni vállalkozó részére és nem mint az I.r. alperes megbízottja részére adta át a pénzt a bevételi pénztárbizonylat szerint is, melyet a II.r. alperes saját nevében és nem megbízotti minőségében viszont állított ki. A Pp. 350. § (2) bekezdése által megkívánt megbízotti minőséghez minimálisan az szükséges, hogy a károsult a megbízóval törekedjen kapcsolat létrehozására.

A másodfokú bíróság rendkívüli alacsony mértékben határozta meg a felperes közrehatását a károsodásban, holott annak mértékét legalább a kár 50 %-ában meg kellett volna állapítania. A felperest kizárólag a rendkívül magas hozamelvárás motiválta és emiatt nem

tanúsított körütekintő magatartást, mulasztotta el az elvárható gondosságot. A felperes mindenfajta szerződés megkötése nélkül adott megbízást a II.r. alperesnek, aki hallomása szerint az I. és III.r. alpereseknél dolgozott. A pénz átadásáról olyan pénztárbizonylatot kapott, melyet a II.r. alperes saját nevében állított ki és pedig egy nem létező termék vonatkozásában. A felperesnek tudnia kellett, hogy az I.r. alperesnek ilyen terméke nincs, nemcsak a jogszabályból és az I.r. alperes hirdetményeiből, de azért is, mert ez köztudomású volt. A II.r. alperes igazolványából is megállapíthatta volna, hogy a II.r alperesnek sem az általa ajánlott termék forgalmazására, sem a felperes által állítólagosan átadott összeg átvételére nem volt jogosultsága. Azt is tudnia kellett, - ha máshonnan nem, a médiából - hogy a II.r. alperes által részére ajánlott befektetés alapján nem érhető el évi 108 %-os mértékű hozam.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos, a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.

Az eljárt bíróságok széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatása után, kellő mértékben feltárt tényállás alapján jutottak arra a következtetésre, hogy helye van az I.r. alperes kártérítésben való marasztalásának. Alaptalanul állítja a felülvizsgálati kérelem, hogy az I.r. alperes kártérítési felelősségének megállapítása során a bíróság nem vehette volna figyelembe a felperes hozzátartozóinak - G B-nek és K É-nek - tanúvallomását, valamint a II.r. alperes perbeli előadását, mert e személyek érdekeltek voltak abban, hogy a felperes kára az I.r. alperes marasztalása útján megtérüljön. Ezzel az állásponttal a Legfelsőbb Bíróság nem ért egyet. A polgári perben gyakran előfordul, hogy a felperes valamely általa bizonyítani kívánt tény, körülmény vonatkozásában olyan hozzátartozója tanukénti meghallgatását kéri, aki maga is bízik a felperes keresetének helytadó határozat meghozatalában, sőt esetleg közvetett módon - mint pl. a felperes élettársa is - kifejezetten érintett a felperes pernyertességében. Ilyen jellegű érintettség felmerülésének azonban semmiképpen nem lehet egyenes következménye a tanúvallomás teljes mértékű figyelmen kívül hagyása. Ugyanez vonatkozik a II.r. alperes perbeni előadására is. A per során a bíróságok e személyek nyilatkozatait - a Pp. 3. §-ának (4) bekezdésére figyelemmel - mérlegelésük körébe vonták és azokat a bizonyítási eljárás más adataival egybevetve értékelték. Mivel ennek során kirívóan okszerűtlen, iratellenes, vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelésre nem került sor, a Legfelsőbb Bíróság az eljárási szabálysértés elkövetésének tényét - a Pp. 206. §-a (1) bkezdésének a megsértését - megállapítani nem tudta. Az eljárt bíróságok szabad mérlegelésük alapján állapították meg azt is, hogy a felperes 6 millió Ft-ot átadott a II.r. alperesnek és a felülvizsgálati eljárásban e ténymegállapítással kapcsolatban sem volt helye felülmérlegelésnek. Figyelemmel ugyanis arra, hogy a

pénzátadás tényét G B és a II.r. alperes, továbbá a II.r. alperes által kiállított bevételi pénztárbizonylat is tanúsította, azt pedig, hogy a perbeli összeg a felperes rendelkezésére állt, a csatolt folyószámla-kivonat igazolta, nem merülhet fel, hogy e bizonyítékok mérlegelésére kirívóan okszerűtlenül, vagy nyilvánvalóan a logika szabályaiba ütközően került volna sor.

Arra helyesen hivatkozott a felülvizsgálati kérelem, hogy mivel a perbeni esetben a II.r. alperes lakástakarék-pénztárral kötött megbízási szerződés alapján végzett megbízottként közvetítői tevékenységet, megbízotti minőségében való károkozásra egy speciális jogszabály, az Ltp.tv. 5. §-ának (4) bekezdését kellett alkalmazni. Az Ltp.tv. 5.§-ának (4) bekezdése kimondja, hogy az ügynök megbízotti minőségében való károkozásáért a lakástakarék-pénztár a felelős és ez a rendelkezés kógens, annak alkalmazását a bíróság nem mellőzheti. A Ptk. 350. §-ának (2) bekezdése viszont csupán lehetőséget ad a bíróságnak arra, hogy állandó jellegű megbízási jogviszony esetén a harmadik személy károsult és a megbízó viszonyában az alkalmazottak károkozásáért való felelősség szabályait alkalmazza, azaz a Ptk. 348. § (1) bekezdés alkalmazásával úgy döntsön, hogy a károsulttal szemben kizárólag a megbízó a felelős akkor, ha a megbízott e megbízási jogviszonnyal összefüggésben okoz kár harmadik személynek. A bíróság megítélésétől függ tehát, hogy tartós megbízási jogviszony esetében alkalmazza-e a Ptk. 348. § (1) bekezdését, ennek alkalmazása nem kötelező. Ezen alapvető különbségtől eltekintve azonban azt kell megállapítani, hogy mind a Ptk. 348. § (1) bekezdés, mind az Ltp.tv. 5. § (4) bekezdés alkalmazása során annak van jelentősége, hogy a károkozásra a megbízási jogviszonnyal összefüggésben, vagy attól teljesen függetlenül került-e sor. Tartalmát tekintve a megbízási jogviszonnyal összefüggésben történt károkozást jelent az Ltp.tv. 59. § (4) bekezdésében írt „megbízotti minőségben” való károkozás is, melyet éppúgy nem lehet szűken értelmezni, mint a megbízási jogviszonnyal összefüggésben történt károkozást a Ptk. 350. § (2) bekezdés és 348. § (1) bekezdés alkalmazása során. A Ptk. 350. § (2) bekezdése alapján kialakult bírói gyakorlat szerint pedig - ahogy azt az első fokú ítélet helyesen, eseti döntésekre is hivatkozva megállapította - a megbízó nemcsak akkor felelhet a tartós megbízási jogviszony keretében foglalkoztatott megbízott által okozott kárért, ha azt a megbízott a megbízásból eredő feladatai ellátása során okozta, hanem abban az esetben is, ha a megbízás kereteit túllépte, vagy ha a megbízó által kifejezetten tiltott tevékenységgel, esetleg a megbízással összefüggésben bűncselekménnyel okoz kárt. A felelősség fennállásához ilyen esetekben is elegendő az, ha a megbízott a megbízási jogviszony fennállása folytán került olyan helyzetbe, hogy kárt okozhatott, tehát ha maga a megbízási jogviszony fennállása tette lehetővé a károkozást. (EBH.2006/1406, EBH.2005/1208, BDT.1999/17, BDT.2008/1745, BH.1986/230, stb.)

A Legfelsőbb Bíróság következetes gyakorlata szerint fenti döntések irányadók a lakástakarék-pénztár ügynökének megbízotti minőségben való károkozása esetén is (Gfv.IX.30.336/2009/5.számú, Gfv.IX.30.337/2009/6. számú ítéletek). A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint értékelni kell, hogy az ügyfél mindig arra az ügynökre van utalva, akivel a lakástakarék-pénztár megbízottjaként kerül kapcsolatba. A Legfelsőbb Bíróság előtt ismertek a fenti ügyekből a perbeni megbízási szerződéshez kapcsolódó Szerződési Feltételek (SzF). Ennek 3.1.2 pontja kimondja, hogy az ügynök köteles az ügyfelet a pénzügyi szolgáltatásról teljes körűen tájékoztatni, köteles felvilágosítani az ügyfelet képviseleti jogának terjedelméről és az ügyfél kérésére köteles az ügynöki igazolvány felmutatására. Az SzF. 15.1 pontja szerint az ügynök az ügyféltől pénzt csak a lakás-előtakarékossági szerződés és biztosítás megkötésekor, az ajánlat átvételekor és csak az itt megjelölt mértékben vehet át, kimondja továbbá, hogy a készpénz átvételére szóló jogosultságot köteles az ügynök az ügyfél előtt minden esetben arcképes igazolvány bemutatásával igazolni. Az ügynök megbízása tehát kiterjed a tájékoztatási, felvilágosítási kötelezettség ellátására, sőt a közvetítésre vonatkozó megbízás leglényegesebb eleme a tájékoztatás, felvilágosítás. Az ügyfél döntései meghozatalakor tehát közvetlenül csak az ügynöktől kapott információkra hagyatkozhat. Az ügyfél alappal várhatja el, hogy az ügynöktől kapott tájékoztatást - anélkül, hogy ezt ellenőriznie kellene - a megbízó által adott tájékoztatásként vehesse figyelembe. Ezért nem vitatható, hogy az ügynök megbízotti minőségben jár el akkor, amikor a közvetített termékről, vagy képviseleti jogának terjedelméről, készpénz átvételére vonatkozó jogáról, annak terjedelméről az ügyfélnek valótlan tájékoztatást ad és ezért indokolt, hogy az ügynök ezen eljárása a lakástakarék-pénztár terhére essen.

A felperes a perbeli esetben is a II.r. alperesnek, mint az I.r. alperes vezető beosztású ügynökének tájékoztatása alapján fogadta el tényként, hogy létezik, illetve az I.r. alperes munkatársainak hozzátartozói részére is létezik az a befektetési lehetőség, melyről már K É keresztül hallomása volt. A II.r. alperes tájékoztatta a befektetési feltételekről, és a II.r. alperes tájékoztatása alapján vette tudomásul azt is, hogy a II.r. alperes jogosult 6 millió Ft átvételére. A felperes a II.r. alperes tájékoztatása alapján járt el, és a 6 millió Ft-ot az I.r. alperes hivatalos helyiségében adta át a II.r. alperesnek. A II.r. alperes tehát az I.r. alperes mint megbízó által biztosított lehetőségek folytán, megbízotti helyzetét kihasználva és megbízotti minőségében okozott kárt a felperesnek, ezért az Ltp.tv. 5. § (4) bekezdése alapján az I.r. alperes helytállásra köteles.

Nem jogszabálysértő a másodfokú bíróság döntése a kármegosztás kérdésében sem. A másodfokú bíróság mérlegelés alapján állapította meg a felperes közrehatásának mértékét a károkozásban, ezen mérlegelés pedig ugyancsak nem tekinthető kirívóan okszerűtlennek, vagy logikátlannak, azaz jogszabálysértőnek. E megállapítással kapcsolatban hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy a felperes mindvégig úgy tudta, hogy az I.r. alperes egyik munkatársának rokonaként jogosult az I.r. alperesnél szervezett befektetés igénybevételére, ezért a 6 millió Ft-ot sem titokban, hanem az I.r. alperes hivatalos helyiségében adta át a II.r. alperesnek.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint döntött. Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet benyújtó alperes a Pp.270. § (1) bekezdése és 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni saját felmerült felülvizsgálati perköltségét, a felperes részére pedig felülvizsgálati perköltség megfizetésére - annak felmerülése hiányában - nem köteles.

Budapest, 2010. március 23.

Salamonné dr.Solymosi Ibolya sk.a tanács elnöke
Dr.Lőrincz Györgyné sk.előadó-bíró
Dr.Vezekényi Ursula sk.bíró

A kiadmány hitelül:

/Seres Józsefné/
bírósági tisztviselő